

קבצי הערות התמימים ואנ"ש בלקו"ש חלק י"ז שיחה לפרקי אבות פרק ג'

קובץ הערות התמימים ואנ"ש מאריסטאון גליון תלז (תשמ"ו)

א. בלקו"ש פ' בראשית ש.ז. ס"ג, מבאר כ"ק אד"ש, שהכלי לחדו של הקב"ה הוא ענין הביטול. ומבואר שם, שענין הזה מוצאים אנו אצל דגים שהם כל כולם מכוסים במים, כך שלא נראה בהם מציאותם אלא רק המים המכסים עליהם, והיינו, שלדגים ישנו התכונה של ביטול למקור חיותם.

והנה, בע"ז דף ד' ע"א אמרינן: מה דגים שבים כל הגדול מחבירו בולע את חבירו אף בני אדם אלמלא מוראה של מלכות כל הגדול מחבירו בולע את חבירו, והיינו דתנן רבי חנינא סגן הכהנים אומר הוי מתפלל בשלומה של מלכות שאלמלא מוראה של מלכות איש את רעהו חיים בלעו, ע"כ.

והיינו, שאצל הדגים ישנו טבע לבלוע את הדגים היותר קטנים, וא"כ לכאורה טבע זה אצל דגים הוא היפך ענין הביטול, ואף שביטול הדגים הוא לגבי הקב"ה, מ"מ צריך ביאור איך מתאים הנהגה כזו בטבע הדגים, היפך ענין הביטול.

והנה בלקו"ש ח"ז שיחה לפרקי אבות פ"ג, מבואר המאמר רז"ל הנ"ל ד"אלמלא מוראה של מלכות איש את רעהו חיים בלעו", ובס"ג שם מבאר שהדיוק בהמאמר רז"ל הוא "חיים בלעו", והיינו שהוא אינו רוצה לפגוע בחי השני ורק שהחיים שלו יהיו "נבלעים" בחייו, וכדי למ וע זאת צריך לקיים הוראת המשנה: הוי מתפלל בשלומה של מלכות, והיינו שע"ז יתעורר בו הרגש היראה שלא לבלוע את חבירו.

וכ"ז הוא אצל הנהגת בנ"א, אבל אצל דגין הנהגה היא להיפך, ואדרבה דג הגדול בולע את הקטן ואע"פ שלהדג הגדול יש ביטול להקב"ה.

ובלקו"ש ח"ז הוספות ל"ג בעומר ע' 342, מבואר בנוגע לתלמידי ר"ע "שלא נהגו כבוד זה בזה", דהביאור הוא, דמכיון שאין כל בנ"א שווים בלימוד התורה וקיום המצוות, דאצל א' זה בא מתוך אהבת השם, ואצל השני הוא בעיקר מתוך יראת השם וכו', ע"כ כ"א מתלמידי ר"ע רצה להשפיע על חבירו שגם הוא יעבוד את ה' כמוהו, ואלה שלא קיבלו הדבר לא יכלו לנהוג בהם כבוד ככל הדרוש.

ועד"ז ברוחניות הענינים בשרשם של הדגים, אפ"ל,
ד"הבליעה" של הגדול מחבירו וכו', היא מצד שרשם ובחי'
ביטולם להקב"ה. וע"כ הבליעה שלהם היא ל"ד טבע בהיפך
לענין הביטול, אלא אדרבה, מצד גודל הרגשתם בשרשם וכו'
אינם מקבלים מציאות אחרת. (וע"ד המבואר מענין ספירות דתהו)

א.ל.פ.